

imod at fraskrive Staten denne Ret og lægge den i Hænderne paa Bankdirektør Heide og forskellige andre Bankdirektører.

Jeg gør altsaa opmærksom paa, at det Bankvælde, vi ere komne ind under i det sidste Aar, endog gaar saa vidt, at det er Bankkomiteen, som afgør, om der skal anlægges kriminel Sag eller ikke. Paa Beretningens sidste Side faa vi at vide, i hvilke Tilfælde Bankkomiteen har beordret kriminel Indskriden. Det forekommer mig, at de 5 Tilfælde, der nævnes, ikke ere fyldestgørende, men at der er andre, som ogsaa fortjente at underkastes en kriminel Undersøgelse. Den ærede Ordfører bebudede imidlertid et Udvalg om denne Sag, jeg vil da haabe, at dette Udvalg vil se sig i Stand til at skaffe de overordentlig mange Oplysninger, som mangle, hvad ogsaa den ærede Ordfører indrømmede, idet han sagde, at Beretningen var meget lidet udtømmende.

Jeg vil endvidere henstille, at det Udvalg, som nedsættes, bliver et særligt Udvalg, et Udvalg, valgt udelukkende med Arbejdet i denne Sag for Øje, at det ikke bliver et bestaaende Udvalg, som allerede er overbebyrdet med Arbejde, men et Udvalg, som kan faa den fornødne Tid, og hvortil dette Ting netop med denne Sag for Øje kan vælge Repræsentanter, som det maatte anse for dels at have særlig Tid, dels særlige Betingelser for at komme til Bunds i denne Sag. Jeg haaber, at Flertallet ikke vil modsætte sig et saa beskedent Ønske som det, jeg her har fremsat om et særligt Udvalg. Vi trænge i allerhøjeste Grad til et Bankudvalg. Jeg har i Efteraaret gjort mig til Talsmand for Ønsket om at faa en stor parlamentarisk Kommission, der kunde undersøge baade Albertikatastrofen og Bankkrisen og de Forhold, som bestod derimellem. Hvad der senere er sket, har ikke overbevist mig om, at Undersøgelserne hverken paa det ene eller det andet Omraade er fyldestgørende eller gaa hurtigt og energisk nok. Jeg ved ikke, om der nu skulde være kommet en Stemning op i Rigsdagen for at faa en saadan omfattende og samlet Undersøgelse i Gang ved en stor parlamentarisk Kommission i Lighed med den, jeg nævnedes i Efteraaret, den franske Panama-kommission, en parlamentarisk Kommission bestaaende af f. Eks. 30 Rigsdagsmænd, som tog alle disse Sager i sin Haand, fik Materialet fra de to Assessorer, som hver paa sit Omraade har med disse Sager at gøre, skaffede sig alle andre Oplysninger, havde Adgang til at lade alle, baade pri-

vate og Institutioner, underkaste Forhør. Jeg tror, det er den eneste Vej, ad hvilken vi kunne komme til Bunds i det Dyb af Svindel, som har fundet Sted i vort Land baade paa det ene og det andet Omraade. Jeg ved ikke, om Tiden er moden til, at der nu skulde vise sig Lydhørhed og Stemning for noget saadant her i Tinget. Men et saa lille, beskedent Krav som dette, at vi faa, om jeg saa maa sige, et Bankudvalg, et særligt Udvalg til at beskæftige sig med denne store Sag, haaber jeg dog, man ikke fra det ærede Flertals Side vil modsætte sig.

Maa jeg, inden jeg slutter, rette 2 Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, 2 Spørgsmaal, af hvis Besvarelse den endelige Stilling til det her foreliggende Forslag kan blive afhængig.

For det første: Hvor stor er Statens effektive Garanti i Øjeblikket? Der gik i Efteraaret Rygter om, at den allerede var naaet op paa 4 Mill. Kr.; andre have kun talt om et Par Millioner. Den højtærede Finansminister maa kunne give os Besked om, hvor stor den effektive Garanti i Hovedsagen kan anslaas til at være i Øjeblikket.

Endvidere vil jeg spørge den højtærede Finansminister: Hvad vil der ske, hvis Rigsdagen forkaster det her foreliggende Forslag? Vil det saa komme til at gaa ud over Sparerne ved Nibe og Løgstør Banker og ved Fredericia Bank? Eller vil det blive de 5 københavnske Hovedbanker, der alene ville komme til at betale, saa at Følgen kun vil blive, at Staten frigøres for sit Medansvar, medens det bliver de københavnske Banker, der maa betale?

Maa jeg for Resten her sige en Ting, som jeg glemte før, da jeg omtalte Fredericia Bank. Forholdene derovre have været af den Art, at det undrer mig, at der ikke allerede er indledt kriminel Undersøgelse. Udvalget maa ganske sikkert tage den Sag op. Der sidder i Fredericia en Borgmester, en Statsemedsmand, som har siddet i Ledelsen baade for Fredericia Bank og for Fredericia Sparekasse. Der har været fælles Ledelse, som det ogsaa meddeles i Bankkomiteens Beretning, og en daarlig Ledelse, en Ledelse, ved hvilken Sparekassen har laant Banken 375,000 Kr., der derpaa ere forduffede. Denne Mand, der har haft med Ledelsen at gøre, sidder den Dag i Dag som Statsemedsmand, som Borgmester. Her har Bankkomiteen ikke fundet sig foranlediget til at kræve en kriminel Undersøgelse.

Jeg har altsaa rettet det Spørgsmaal